

Els 'Banys de natura' de Vicent

Xavier Garcia
escriptor

Amb el pas de les estacions i els anys -com és el cas aquests dies-, la naturalesa es despulla físicament i ens convida, silenciosament, a fer el mateix, espiritualment. A Vicent Pellicer Ollés (aragonès de Valdealgofa, on va néixer el 1956, i des dels 9 anys ciutadà de Jesús i de tota la terra de l'Ebre), professor de català, fotògraf i escriptor i viatger naturalista, no cal que se li expliqui res del que significa campar per la naturalesa, perquè se'n fa un tip.

Ara mateix -darrera obra seva-, i després dels seus últims textos evocant novament el Port (*Diari de natura*, *El mas de la Franqueta* i *Port endins*), ens presenta, publicat també a Cossetània Edicions (Col·lecció Narrativa), amb pròleg, extens, fiable i detallat, de Manel Ollé i Albiol, ulldeconenc de Tortosa, el volumet *Banys de natura. Murmuris de les estacions*. I dic volumet, perquè és poc extens (no arriba a les cent pàgines, amb fotos dels paisatges descrits), però molt intens pel que fa a vivències, pensaments, sentiments i sensacions de tot el que veu, camina i sent.

Aquest xicot -que ja es va aproximant als 65- és, certament, un cas de dedicació a l'esperit de la nostra naturalesa i geografia, és a dir, a la realitat física caminada, i el Port (o els Ports de Tortosa-Beseit, com han estat o són coneguts oficialment) és el centre principal de la seva adhesió humana, sentimental i científica, la qual cosa no vol dir que es quedi aquí, perquè estic convençut que ha gambat per molts altres llocs de Catalunya i, amb tota probabilitat, del món. I és que, quan la muntanya atrapa, totes tenen la virtut de convocar a la cita.

Per tot això -com altres catalans que s'han dedicat al naturalisme en directe, com Martí Boada, del Montseny, o Rafael Balada, també al sud-, veig Vicent Pellicer com un altre dels continuadors dels nostres geògrafs i naturalistes científics, com Pau Vila, Josep Iglésies, el botànic Pius Font i Quer i l'ecòleg Ramon Margalef i, també pel que fa al segle XX, d'alguns europeus ja esdevinguts clàssics: els anglesos Edith Holden i Gerald Durrell, el suís Robert Hainard i els francesos Jacques Massacrier i Roland de Miller, als quals vaig conèixer i entrevistar fa anys.

El text de Vicent comença amb un gran poema dedicat a la seva mare, recordant la terra natal del Baix Aragó on els pares feien de pastors, temps d'infantesa que marcà per sempre el seu futur.

Després d'una breu introducció, on remarca, justament, que la seva és "tota una vida" al voltant de les realitats fonamentals de la natura: dels boscos als animals, del cel al vent, de les aigües als vegetals i de l'august silenci (com deia Joan Perucho de la Terra Alta) a les mil sonoritats de la terra, el llibre recorre, a través de les quatre estacions de l'any, les diverses expedicions de l'autor (sovint amb la seva parella, Mercè, i altres companys) per indrets coneguts o bé de difícil accés, on recorda que "sou natura", que cal estimar els arbres i el verd, com a símbol d'esperança i harmonia, i que la "generositat de la natura és immensa", reprenent la cèlebre sentència del filòsof francès del segle XVII, Blaise Pascal: "Abans es cansarà l'home de rebre que la natura de donar".

I és que "Tot està escrit en les pàgines del llibre sagrat de la natura", com bellament acaba dient.